

Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

15. SVIBNJA, 1903

BROJ 10

SADRŽAJ

„Iščekujući blaženu nadu”	493
Nisu Ga znali i nisu Ga primili	493
Skrivena tajna	494
Pogreške zamagljuju istine	495
Ova nada pročišćava	495
Malo njih zna za paruziju našega Gospodina	496
Pavao pred Feliksom	496
„Zamalo si me uvjerio”	499

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

IŠČEKUJUĆI BLAŽENU NADU

„Opet ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.” — Ivan 14:3.

Kakve se radosne nade i kakva se vesela iščekivanja okupljaju oko ovog obećanja u srcima Gospodinovih vjernika! U samo nekoliko riječi sažeto je sve dobro što Bog čuva za one koji ga ljube. No, ne osjećaju svi jednako u vezi s ovom temom. Ne znaju svi za milosne blagoslove koji su spremljeni za svijet, iščekujući to povoljno vrijeme za njihovo širenje; i nisu svi ljudi u takvom stanju uma i srca da bi mogli s radošću iščekivati susret s Gospodinom.

Lako možemo pretpostaviti da ne samo veliki dio nominalnog kršćanstva već i relativno veliki dio pravih kršćana ne živi u takvom stanju srca i svakodnevnog života koje bi im omogućilo da s radošću iščekuju ovaj susret. Ne samo da lažne doktrine ometaju radosno iščekivanje ovog velikog događaja, već ga ometa i grijeh, koji izaziva sram i strah — jer znamo da čak ni ona stanja srca koja mogu biti skrivena od suslužbenika ne mogu biti skrivena od Gospodina. Molimo se s prorokom: „Očisti me od tajnih grijeha, čuvaj slugu svoga i od oholih grijeha.” U mjeri u kojoj je to želja naših srca i trud naših života — i u mjeri u kojoj svjedočanstvo Božje Riječi ispravno prebiva u nama i omogućuje nam da prepoznamo širinu i dužinu božanske ljubavi i suosjećanja koji pokrivaju nenamjerne nedostatke — u toj se mjeri Gospodinovi vjernici mogu radovati ovom obećanju i s veseljem iščekivati ne samo susret s njim već i vječno prebivanje u njegovoj prisutnosti i društvu.

No za sve ostale — za sve koji ne žive u skladu sa svojim privilegijama kao djeca Božja i sunasljednici s Isusom Kristom, svojim Gospodinom, za sve koji ne nastoje oprezno hoditi Isusovim stopama — riječi ovog teksta donose samo određenu mjeru radosti i nade, a ne preplavljenost veseljem.

NISU GA ZNALI I NISU GA PRIMILI

Gledajući unatrag na žetvu židovskog doba, lako uočavamo da je poteškoća na putu Božjeg drevnog naroda — ujedno i izravni uzrok njihovog spoticanja — ležala u neuspjehu da shvate kako je dolazak Mesije, koji su tako dugo čekali i za koji su se molili, bio složen događaj. Taj je događaj započeo u njihovo vrijeme dolaskom Isusa u tijelu, a sada se dovršava u naše vrijeme dolaskom Isusa kao duhovnog bića u slavi. Proročanstva ne razlikuju jasno Kristove patnje i slavu koja će uslijediti. Stoga nije na nama da pretjerano krivimo jadne Židove što su s nadom i radošću vidjeli konačne blagoslove koje će Mesija donijeti, a zanemarili kušnje, patnje i smrt koje su nužno morale prethoditi slavi. Apostol nas uvjerava u njihov stav iščekivanja, rekavši: „To je obećanje čijem

se ispunjenju nada naše dvanaestoplemeno bratstvo, ustrajno, noć i dan, služeći Bogu.” — Djela apostolska 26:7.

Pitajmo se: zašto im je bilo dopušteno da se spotaknu zbog pogrešnog shvaćanja proročanstava? Zašto im nije bilo jasno i nedvosmisleno objašnjeno da Mesija prvo treba doći kao čovjek boli vičan tugama, da bude žrtva za grijeh cijelog svijeta, te da će naknadno doći kao Kralj slave kako bi izbavio i blagoslovio posjed kupljen svojom dragocjenom krvlju? Odgovaramo: zato što Gospodin nije želio privući cijeli Izrael u evanđeosku crkvu. Želio je privući samo određenu posebnu klasu; stoga je, kao što je prorok pretekao, narodu govorio u prisposobama i zagonetkama, kako bi slušajući čuli, a ne razumjeli, te gledajući vidjeli, a ipak ne vjerovali — da ne bi primili Isusa i prihvatili ga kao svog Kralja. Božji bi postupci u ovom pitanju bili nedokučivi, nepravedni i bez ljubavi da je uobičajeno shvaćanje Njegovog plana ispravno — ako bi, na primjer, svi oni koji su odbacili Isusa bili poslani u vječne muke.

Ali već smo vidjeli da to nije bio dio božanskog plana te da je samo izabrana klasa Izraela primila Gospodina, odnosno mogla Ga je shvatiti i prihvatiti Njegov poziv, dok je ostatak tog naroda bio zasljepljen. I to, kako nam apostol kaže, samo na neko vrijeme — dok se izabrana klasa ne upotpuni izborom iz pogana. Tada će im se božanska naklonost vratiti i sav će Izrael biti spašen od sljepoće koja ga je zadesila. Oči njihovog razumijevanja bit će otvorene, a Gospodin u slavi, govoreći im pri svom drugom dolasku, više neće skrivati svoje značenje iza prisposoba i zagonetki. Naprotiv, učinit će da spoznaja o Gospodinu ispuni cijelu zemlju, tako da nitko neće morati reći svom bližnjemu: „Upoznaj Gospodina”, jer će Ga svi poznavati, od najmanjeg do najvećeg među njima. — Jeremija 31:34.

Ako su takvi bili Božji postupci s prirodnim Izraelcima — ako su patnje i slava Mesije te odnos ovih dviju značajki Njegovog dolaska bili skriveni od prirodnog Izraela — kako je onda bilo s nominalnim duhovnim Izraelom? Što je s onima iz pogana koji su donekle prihvatili Boga i Krista? Je li tema o manifestaciji Mesije bila jasno razjašnjena nominalnom kršćanstvu tijekom ovog evanđeoskog doba? Odgovaramo: nije, iako se na ovu sljepoću gleda iz nešto drugačijeg stajališta. Židovi su kroz svoje tradicije bili zasljepljeni prema Kristovim patnjama te su gledali samo na slavno kraljevstvo koje će On uspostaviti za blagoslov svijeta. S druge strane, kršćani općenito vide stvari iz obrnutog kuta — vide samo prvi Kristov dolazak, Njegove patnje i

otkupiteljsko djelo, a ne uspijevaju razaznati Kraljevstvo i blagoslov svih obitelji na zemlji koji će proizaći iz Njegovog uspostavljanja pri drugom dolasku našeg Gospodina.

Koji je izvor ove pogreške i sljepoće prema činjenicama koje su tako jasno iznesene u proročanstvu da je apostol mogao izjaviti kako su vremena obnove, koja će doći pri drugom dolasku našeg Gospodina, bila „naviještena ustima svih svetih proroka od početka svijeta”? Zašto kršćani to ne vide? Odgovaramo: zato što su zaslijepljeni na isti način kao i Židovi, iako drugačijim oblikom sljepoće. Ali kao što „pravom Izraelcu” među Židovima nije bilo dopušteno da ostane zaslijepljen po tom pitanju, već ga je Gospodin jasno poučio i uveo u istinu — tako da je sva „pšenica” tog naroda dovedena do spoznaje o Mesiji, dok Ga samo „pljeva” nije uspjela prepoznati — tako i sada, među pšenicom i kukoljem ovog evanđeoskog doba, nalazimo da Sveto pismo jasno uči kako će svi koji pripadaju klasi pšenice imati svjetlo života. Oni koji su od klase kukolja jednako će sigurno biti ostavljeni da pipaju i spotiču se u tami, baš kao što je bio slučaj s njihovim prototipom na kraju židovskog doba.

Zašto? Iz istog razloga. Zato što Gospodin i dalje ne traži mase niti brojnost, već posebne karaktere — one čije je srce u skladu s Njim, one koji su čisti u srcu, motivima i namjerama; poštene i iskrene. Takve će Gospodin sigurno dovesti do spoznaje i razumijevanja drugog dolaska Mesije i slave Kraljevstva, baš kao što je to učinio s onima iz slične klase na kraju židovskog doba — makar bi ih, kao u slučaju Savla iz Tarza, bilo potrebno oboriti na putu nekim prikazom ili demonstracijom istine.

SKRIVENA TAJNA

Postoji tajna povezana s ovom temom koju apostol više puta naziva Božjom „tajnom” (Rimljanima 16:25, 26; Efežanima 3:9, 5:32; Kološanima 1:26; Otkrivenje 10:7). Ova se tajna, kako on objašnjava, odnosi na evanđeosku crkvu. Poseban odnos između evanđeoske crkve te njezine Glave i Gospodina nije namijenjen da ga razumiju svijet ili nominalni kršćani, pa čak ni pravi kršćani koji nisu u ispravnom stanju srca i potpuno posvećeni Gospodinu.

Kada shvatimo djelić te „tajne”, ona nam objašnjava cjelokupnu situaciju. Pokazuje nam da, iz božanske perspektive, obećani Mesija — Osloboditelj svijeta od ropstva grijeha i smrti, Obnovitelj, veliki Prorok, Svećenik i Kralj čija će milenijska vladavina kao „sjeme Abrahamovo” donijeti blagoslov svim obiteljima na zemlji — nije samo naš Gospodin Isus. S Njim i pod Njim kao Glavom jest i cijela Crkva Božja: vjernici u Kristu Isusu, „malo stado” koje Bog izabire među ljudima tijekom ovog evanđeoskog doba. Svi oni

zajedno čine Krista, Mesiju kojeg je Bog obećao i kojeg osigurava za oslobođenje svijeta.

Razumijevanje te „tajne” pokazuje nam da je prvi Kristov dolazak — u tijelu i radi pretrpljene smrti — u tijeku već gotovo devetnaest stoljeća. Prvo je došao „Gospodin Isus, jedinorođeni od Oca, pun milosti i istine”, koji je bio preteča. Nitko nije mogao doći prije Njega; svi koji bi bili povezani s Njim moraju biti Njegovi sljedbenici, pod Njegovom kontrolom i vodstvom, jer je On „Glava nad svima, Bog blagoslovljen zauvijek” (Rimljanima 9:5). Naučio je određene lekcije koje su ga kvalificirale da bude veliki Prvosvećenik za svijet, kao što apostol izjavljuje: „Zato je trebalo da u svemu postane sličan braći, da bude milosrdan i vjeran veliki svećenik u onome što se odnosi na Boga da bi izvršio pomirenje za grijeha naroda.” — Hebrejima 2:17.

Uz to, žrtvujući samoga sebe, ovaj Poglavar kraljevskog svećenstva otkupio je svijet. Time je omogućio obnovu svih onih koji će u pravo vrijeme primiti Božji blagoslov iz Njegovih ruku, a istovremeno je nekima od njih, nekima od otkupljenih, omogućio poziv da postanu sunasljednici s Njim u Njegovom Kraljevstvu. No, ako je bilo potrebno da Glava svećenstva bude testirana u svim točkama i da nauči poslušnost kroz ono što je pretrpjela, sigurno nije bilo ništa manje potrebno da i svi oni koji bi postali članovi te kraljevske klase s Njim, nakon što su otkupljeni Njegovom dragocjenom krvlju, budu uvježbavani, ispitivani, testirani i prokušani — „učinjeni prikladnima za baštinu svetih u svjetlu.” Jasno je, dakle, da baš kao što je Glava bila očitovana u tijelu, viđena od ljudi i svjedočena od anđela, tako bi i svi članovi Njegovog tijela trebali biti očitovani u tijelu. Naime, kao što apostol izjavljuje: „...jer kakav je on, takvi smo i mi u ovome svijetu.” — 1. Ivanova 4:17.

Gledano s ovog stajališta, vidimo da je prvi Kristov dolazak — u tijelu — bio postupan, obuhvaćajući razdoblje od gotovo devetnaest stoljeća. Vidimo da je Gospodin priznao ove članove svog tijela, učinio ih svojim veleposlasticima te kroz njih svjedočio svijetu; i u njihovim je patnjama On patio. Jer, kao što apostol izjavljuje: „...dopunjam što nedostaje Kristovim mukama” (Kološanima 1:24). Apostol Petar izjavljuje da su proroci „govorili o Kristovim patnjama [koje su, kao što smo vidjeli, trajale gotovo devetnaest stoljeća] i o slavi koja će uslijediti” — čim patnje budu dovršene (1. Petrova 4:13). Patnje očito nisu završile na Kalvariji, inače bi slava davno započela. Riječi našeg teksta u punom su skladu s ovim, jer Gospodin nije govorio svijetu, već upravo ovoj klasi, svojoj braći, svojoj Crkvi, članovima svog tijela — „vama”. Njegova izjava implicira da kada svi iz ove klase „vas” budu pronađeni, testirani, ispitani i odobreni — kada

izabrana skupina bude potpuna — Glava, koja je u međuvremenu prešla u slavu, ponovno će se pojaviti kako bi tada i zauvijek bila povezana s članovima svog tijela u slavi. Bit će to duhovna skupina „u sili i velikoj slavi”. A u koju svrhu?

Odgovaramo da je Bog „isti jučer i danas i zauvijek” te je Njegov plan nepromjenjiv; stoga je sva ta priprema Mesije, Glave i članova tijela, dio izvornog plana. To znači da kada ovaj veliki Mesija, Glava i tijelo, promijenjeni i proslavljeni, više ne budu u tijelu, već u duhu — više ne u ljudskoj, već u božanskoj naravi — i kada budu potpuni, tada će doći vrijeme u kojem će se ispuniti sva milosna obećanja iz drevnih vremena: „vremena obnove”. Tada će se ukloniti sljepoća Izraela, kao i sljepoća pogana; jer nije li zapisano da će oči slijepih progledati i uši gluhih otvoriti se, te da će Sotona, bog ovoga svijeta, biti svezan i više neće zavoditi narode? Apostol izjavljuje da je on zaslijepio svijet, i nesumnjivo Sotona pretpostavlja da ometa božanski plan. No gle, kako se magla razilazi, uočavamo da je Svemogući iskoristio svog nesvjesnog slugu kako bi zadržao tajnu za koju nije namjeravao da bude shvaćena (osim od strane vjernika) sve do velikog dana otkrivenja. Tada će cijeli svijet, oslobođen ropstva neznanja, praznovjerja i sljepoće, ponovno moći vidjeti. Zasigurno će mnogi klicati od radosti: „Slava Bogu na visini!”, zahvaljujući za milosni Božji plan u kojem će sudjelovati, a koji će se provesti kroz djelovanje proslavljenog kraljevskog svećenstva, čija je Glava, Poglavar i Otkupitelj naš Gospodin.

POGREŠKE ZAMAGLJUJU ISTINE

Lažne su doktrine u umovima mnogih zamaglile temu drugog dolaska Gospodina:

• (1) Prvo se pojavila pogrešna misao da će Crkva u svom sadašnjem stanju, u tijelu, ispuniti Božje obećanje dano Abrahamu — da će blagosloviti Izrael i sve obitelji na zemlji. Koliko je samo pogrešna ta zamisao! Istina je da je nakon širenja Evandjelja uslijedio određeni blagoslov, čak i kada je ono bilo žalosno pomiješano s ljudskim tradicijama. Također je istina da je određena mjera civilizacije i prosvjetljenja pratila svjedočanstvo o Isusu, čak i kada je ono bilo izricano preko nesavršenih usana i u iskrivljenom obliku. No to nije blagoslov koji je Bog obećao; to nije „obnova svega o čemu su govorili svi sveti proroci”. Ni u kojem smislu te riječi to nije blagoslov za sve obitelji na zemlji. Čak ni ta mjera blagoslova nikada nije obuhvatila više od desetine živućih generacija i naroda — da i ne spominjemo generacije iz svih naroda koje su prešle u veliku tamnicu smrti. Kakvo je to tek kratkovidno tumačenje koje bi sva ta slavna obećanja moći, slave i veličanstva, znanja koje ispunjava zemlju, pobjede nad zlom, grijehom,

neznanjem i Sotonom, te blagoslova i uzdizanja cijelog čovječanstva — a koja su tako jasno izrekli svi sveti proroci od početka svijeta — primijenilo na Crkvu u njenom stanju poniženja tijekom proteklih devetnaest stoljeća!

• (2) Još jedna lažna doktrina koja je pomogla zamagliti umove mnogih jest teorija da oni koji umru zapravo i ne umiru, već su, naprotiv, nakon smrti življi nego ikad prije. Prema toj teoriji oni samo izgledaju kao da umiru, dok se u trenutku smrti oblače u besmrtnost te kao duhovna bića prelaze u vječnost — bilo u blaženstvo ili u muke. Ovo nebiblijsko učenje poništava biblijsko obećanje o uskrsnuću mrtvih tvrdeći da nitko nije doista mrtav. Ono također poništava pouku našeg teksta i stotine drugih sličnih tekstova, jer zašto bi oni koji vjeruju u takve stvari uopće imali interes za obećanje koje ovaj tekst predstavlja: „Opet ću doći i uzeti vas k sebi”?

U mjeri u kojoj je doktrina o drugom dolasku Krista i uskrsnuću mrtvih bila izgubljena iz vida zbog bilo kojeg od navedenih razloga, u toj su istoj mjeri zasigurno uslijedili sljepoća, tama i nedostatak duhovnog života. Pod nedostatkom duhovnog života ne mislimo na nedostatak uzbuđenja, „probuđenja”, „sajmova taštine”, „crkvenog rada” i slično, već mislimo na nedostatak pobožnosti, nedostatak dubokog kršćanskog iskustva te nedostatak plodova duha i radosti koja iz toga proizlazi.

Valja napomenuti da oni kršćani koji se drže ove nade o drugom dolasku, iako su sputani raznim lažnim doktrinama, ipak od nje primaju blagoslov koji ljudske tradicije (s kojima su je pogrešno povezali) ne mogu u potpunosti poništiti. To doista mora vrijediti za svaku značajku božanske istine — svaka stavka ima svoju moć kao sredstvo posvećenja, kako je i objašnjeno u molitvi našeg dragog Otkupitelja: „Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina.” Tko god ima i samo jednu stavku istine naspram devet stavki zablude, u mjeri te jedne stavke posjeduje moć posvećenja. Tko god ima pet dijelova istine i pet dijelova zablude, posjeduje znatnu mjeru moći posvećenja. A tko god se Božjom milošću uspije riješiti svih zabluda, imat će deseterostruku moć istine koja u njemu djeluje kako bi želio i vršio dobru volju Božju, posvećujući ga.

Ovih deset različitih točaka istine nije jednako snažno, no među svima njima ne znamo ni za jednu koja bi imala veći pročišćavajući utjecaj od ove navedene u našem tekstu — „te blažene nade” u pojavljivanje našeg slavnog Gospodina.

OVA NADA PROČIŠĆAVA

„I tko god ima tu nadu u njega, čisti se kao što je on čist.” (1. Ivanova 3:3). Onaj tko nema tu nadu u sebi može se donekle pročistiti iz drugih motiva, ali nipošto nije vjerojatno da će biti pročišćen u istoj mjeri kao što

bi bio pročišćen ovom nadom. S druge strane, doista možemo biti sigurni da nitko osim onih čistog srca ne može iskreno i istinski gajiti ovu nadu. Za nečiste u srcu mora da je strašna pomisao na to kako će uskoro biti prisutan Onaj koji može čitati i same misli i namjere srca te da će svi stati pred Njega — da će svi biti razotkriveni i goli pred Njegovim očima.

Nepismeni, nekulturni i moralno nečisti ljudi osjećali bi se potpuno neprilagođeno ako bi se našli usred onih čistih, plemenitih i profinjanih, pa makar i samo na jednu večer. Koliko bi im tek ta situacija bila mučnija kad bi znali da s njima moraju zauvijek ostati povezani! Isto vrijedi i za nemoralne te one nečistog srca u pogledu drugog dolaska našeg Gospodina. Budući da će svi oni čista srca biti tamo s Njim, nečisti ne mogu žudjeti za mjestom u takvom okupljanju, niti bi se mogli radovati nadi o takvom društvu. Pomisao na vječnu povezanost takve vrste bila bi im naprosto nepodnošljiva.

Kada govorimo o onima čistog srca koji jedini mogu uživati u ovom obećanju, ne smije nas se pogrešno shvatiti kao da mislimo na tjelesno savršene muškarce i žene, čija je svaka riječ i djelo prihvatljivo Gospodinu. Imamo i sam Božji dokaz da takvih nema — „Nema pravedna ni jednoga” — svi su daleko od Božje slave, a većina je uistinu jako daleko. No Gospodin poznaje našu građu; sjeća se da smo prah, da smo rođeni u grijehu i začeti u bezakonju te da su zubi sve djece otupjeli od kiselog grožđa grijeha koje su okusili naši praroditelji. Oni koji se raduju obećanju iz našeg teksta bili su „djeca gnjeva kao i ostali”, a razlika je sada u tome što su opravdani. Njihovi su grijesi pokriveni zaslugom velike otkupiteljske žrtve te sada imaju novi položaj pred Gospodinom kao „nova stvorenja” — više nisu grešnici, već prijatelji. Prihvaćeni su u Ljubljenome, no ne po tijelu i njegovim nesavršenostima, već po novom umu, novom srcu te njegovim novim božanskim težnjama i nastojanjima.

MALO TKO ZNA ZA GOSPODINOVU PAROUSIJU

Draga braćo, držimo pred očima Gospodinov obećani povratak. Sada, u vrijeme Njegove „parousije” (nevidljive prisutnosti), neka on ima punu težinu i utjecaj na svaku našu riječ i djelo — da, čak i na naše misli. Neka nas oduševi nada da ćemo uskoro doživjeti uskrсну promjenu, biti poput našeg dragog Otkupitelja, vidjeti Ga kakav jest i dijeliti Njegovu slavu u velikoj „epifaniji” (odnosno sjaju Sinova Božjih u slavi Kraljevstva). Neka to osnaži naša srca, oslobodi naše usne i ojača nas za svaku dužnost, privilegij i priliku da služimo našem Gospodinu i domovima vjere. Ako je ova nada kroz tolika stoljeća bila sidro Gospodinovom narodu, koliko tek više znači nama koji sada živimo u vremenu Njegove prisutnosti, čekajući Njegovu „apokalipsu” — Njegovo otkrivenje u slavi Kraljevstva!

U skladu s onim što smo u prošlosti uočili o postupcima nebeskog Oca, tek sada shvaćamo da postoje razne stvari povezane s drugim dolaskom našeg Gospodina koje su tjelesnom čovjeku nedokučive. Njih mogu spoznati samo vjernici, i to isključivo pod vodstvom Duha u razumijevanju Riječi. Ranije smo vidjeli da Židovi pri prvom dolasku nisu uspjeli shvatiti činjenice povezane s Gospodinovom prisutnošću (osim pravih Izraelaca, kojih je u usporedbi s ostatkom naroda bila tek šačica). Ne bismo li se stoga trebali zapitati hoće li i danas, među onima koji očekuju Gospodinov povratak, samo relativna manjina — tek šačica — biti u takvom stanju srca koje će im omogućiti jasno i precizno razaznavanje načina drugog dolaska? Prisutnost našeg Gospodina, nevidljiva ljudima, služi kako bi se pšenica skupila u Njegovu žitnicu, a kukolj predao spaljivanju. Naknadna manifestacija potpunog Krista (Glave i članova) u slavi Kraljevstva služiti će kao Sunce pravednosti za iscjeljenje, blagoslov i obnovu cijelog čovječanstva koje tada bude voljno prihvatiti Gospodinove blagoslove pod uvjetima pravednosti.

PAVAO PRED FELIKSOM

— DJELA 24:10-16,24-26.—17. SVIBNJA. —
„Neću se bojati zla: jer ti si sa mnom.” – Ps. 23:4.

Pet dana nakon Pavlova dolaska kao zatvorenika u Cezareju, glavni svećenik Ananija, u pratnji javnog odvjetnika i izaslanstva iz Sanhedrina, također se pojavio u gradu kako bi podigli optužbe protiv Pavla, i suđenje je odmah započelo. Odvjetnik Tertul optužio je Pavla koristeći vrlo laskave aluzije na upravitelja— vrlo licemjerne aluzije, kako znamo iz svjetovnih povijesti tog vremena. “I Josip Flavije i Tacit predstavljaju ga kao jednog od najkorumpiranijih i najopresivnijih vladara koje su Rimljani ikada poslali u Judeju.”

Laskanje ove vrste, nezaslužena pohvala, izuzetno je prijekorna; potpuno suprotna načelima koja upravljaju Gospodinovim sljedbenicima. To je nepoštenje, licemjerje. Ipak, laskanje je vrlo moćno oružje koje neprepođeni ljudi bez ustručavanja koriste, i često im daje značajnu prednost u svjetovnim poslovima, nasuprot Gospodinovim vjernicima, koji su suzdržani od takvih laskanja, jer su obvezni uzimati u obzir istinu i poštenje u svim svojim riječima i djelima. Neki od Gospodinovih ljudi, s druge strane, skloni su poštenje u takvim stvarima dovesti do krajnosti: mnogim

bi na Pavlovom mjestu smatrali svojom dužnošću oštro ukoriti Feliksa. Nije više obvezno za Gospodinove ljude da osuđuju svakog prijestupnika kojeg sretnu na ulici nego što je za njih da svakom neuglednom čovjeku kojeg vide kažu o njegovom nedostatku ljepote. Apostolov postupak u ovom slučaju ilustracija je posjedovanja duha zdravog uma. Kada je došao njegov red da se obrati upravitelju, nije ga ni ukorio ni prekorio, niti je izgovorio bilo kakve riječi laskanja. Uvod u njegovu obranu bio je svaka riječ istinita u najpunijem smislu, a ipak je bio oblikovan i predstavljen u uljudnom i ugodnom jeziku.

Ljubaznost je uvijek dio kršćanskog karaktera. U svijetu to može biti samo površinska ugladenost, ali kod kršćanina to nije samo vanjski sloj, već predstavlja istinske osjećaje srca, razvijene u skladu s duhom života—ljubavlju. Ljubav vodi do blagosti, strpljenja, dobrote itd., i čak u slučaju neposlušnosti oklijevat će izgovoriti neljubaznu riječ, i izbjegavat će to koliko god dužnost dopušta.

Odvjetnik, ili pravni zastupnik, Tertul, iznio je ozbiljne optužbe protiv Apostola. Želio je da ga Feliks vidi kao više-manje zavjerenika protiv rimske vlasti—barem kao izazivača nemira i pobuna među narodom. Ova optužba bila je široko postavljena, primjenjujući se ne samo na sadašnji slučaj, nemir u Jeruzalemu, već i svugdje, diljem provincija Rima, gdje god je išao, nemiri su se javljali među narodom. Činilo se da ovom odvjetniku nije palo na pamet da bi nemiri mogli biti uzrokovani zločincima u njihovom nastojanju da zaustave napredak pravednosti i istine; misao koju je pokušao predstaviti Feliksu bila je da se onaj tko izaziva nemire, bez obzira na njegovu obranu, treba smatrati neprijateljem dobre vlasti, zakona i reda. Isti argumenti su danas snažni kod onih koji ne cijene istinska načela pravde i slobode. Neće nas uopće iznenaditi ako neprijatelji sadašnje istine zauzmu sličan nepravedan stav protiv nas, koji nastojimo hodati stopama Apostola—nastojimo predstaviti istine nove dispencije našoj braći u Babilonu, koji ne samo da sami ne žele čuti, već se lako razbjesne, vrijeđaju i progone, kako bi spriječili druge da prime dobre vijesti o velikoj radosti koja će biti za sve ljude.

Kada su optužbe bile iznesene, Pavlu je bilo dopušteno govoriti u svoju obranu, i to je učinio vrlo učinkovito. Pokazao je (1) da je tek nedavno stigao u Jeruzalem; da nije izazvao nikakav nemir ili pobunu, već da je, naprotiv, u trenutku svog uhićenja mirno štovao Boga u Hramu—ne raspravljajući ni s kim i ne ometajući ničija prava. (2) Izazvao je svoje tužitelje da iznesu dokaze o istinitosti svojih optužbi—negirajući njihovu sposobnost da ih dokažu; i tako je na vrlo razuman i pravni način pokazao da je teret dokazivanja na njegovim tužiteljima, a ne na njemu samom. (3) Ipak je priznao da postoji neki razlog za neprijateljstvo

koje se prema njemu pokazuje, a to je da su ga njegovi sunarodnjaci optužili da vjeruje i podučava herezu—odvajanje od židovske religije. To je bio njegov odgovor na optužbu da je vođa sekte Nazarećana; negirao je da je to hereza protiv židovske religije i sekta, ili odvojena stranka. Njegovi neprijatelji su kršćanstvo nazivali herezom i odvajanjem od judaizma, ali njihove optužbe bile su lažne s Apostolovog stajališta. Kršćanstvo, umjesto da se odvoji od judaizma, bilo je prirodni ishod i ispravan razvoj istoga—ispunjenje Božjih obećanja na kojima su bile izgrađene nade i perspektive judaizma. Apostol to najjasnije pokazuje u svom pismu Rimljanima (11. poglavlje), gdje prikazuje židovski narod kao maslinovo drvo čiji je korijen Abrahamovo obećanje, a čije su grane izraelski narod. Ne prikazuje kršćanstvo kao drugo drvo, niti kao novi izdanak iz ovog izvornog maslinovog drveta, već ga prikazuje kao puniji razvoj ovog drveta, predstavljajući sve Židove koji su odbili napredovati i prihvatiti Krista kao grane koje su bile odlomljene—svi pravi Židovi koji su nastavili biti priznati od Gospodina,—svi pravi Izraelci,—bili su kršćani koji su od Pedesetnice nadalje bili poznati kao duhovni Izraelci.

Nastavljajući, Apostol je opravdao tvrdnju koju je iznio na svom saslušanju pred Sanhedrinom; naime, da je ozbiljan dio prigovora koji su protiv njega iznijeli njegovi sunarodnjaci bila njegova vjera u uskrsnuće mrtvih, što su neki od njih također prihvaćali ili vjerovali,—“da će biti uskrsnuće mrtvih, i pravednih i nepravednih.”

Da je Apostol propovijedao evanđelje u mnogim pojedinostima različito od općeg vjerovanja našeg vremena, sasvim je očito iz ovog prikaza—isticanje doktrine uskrsnuća mrtvih. Istina, neki bi mogli tvrditi da nije potrebno isticati ovu doktrinu, jer danas ima malo Saduceja—malo onih koji poriču uskrsnuće mrtvih. Mi odgovaramo da ima malo onih koji vjeruju da postoje mrtvi. Velika većina čovječanstva, kršćani kao i pogani, usvojili su teoriju da nitko nije mrtav—da oni koji se čine mrtvima zapravo postaju življi nego ikad. Ne vjerujući da je itko mrtav, bilo bi im nemoguće vjerovati u uskrsnuće mrtvih. Umjesto toga, sada prevladava druga misao; naime, uskrsnuće tijela—tvrdi se da osoba ili duša ne umire, već samo odbacuje tijelo kao staru odjeću, i u nekom budućem trenutku će ga ponovno imati. Ali bit će priznato da, ako je to sve što je Apostol mislio pod uskrsnućem mrtvih,—ako je stvarno mislio na “uskrsnuće tijela,” njegov argument bio bi slab. Bilo bi glupo trošiti puno vremena ili energije na raspravu o takvoj tvrdnji koja ne bi imala posebnu prednost ili vrijednost, čak i ako bi bila dokazana.

Apostol je imao potpuno drugačiju misao: njegovo propovijedanje bilo je u smislu da je smrt stvarna

kazna za grijeh i da nikada ne bi moglo biti života ili svijesti osim uskrsnućem mrtvih, i da uskrsnuće mrtvih može doći samo božanskom milošću u ostvarivanju otkupljenja svih koji su osuđeni na smrt. Propovijedajući uskrsnuće, dakle, on je izjavljivao ne samo svoju vjeru da Krist Isus nije mrtav, već i svoju vjeru da će Bog u svoje vrijeme svijetu dati uskrsnuće. Tako su Isus i uskrsnuće činili suštinu evanđeoske nade s Apostolovog stajališta i—budući da prihvaćamo njegovo stajalište—s našeg stajališta također.

Nekima se može postaviti pitanje—ako uskrsnuće (anastasis) znači potpuno, kompletno podizanje iz stanja smrti u savršenstvo životnih uvjeta, kako je Apostol ovdje mogao govoriti o uskrsnuću “i pravednih i nepravednih”?

Kako ćemo to razumjeti i uskladiti s drugim tekstovima Svetog Pisma koji izjavljuju da će samo opravdani postići punu savršenost života?—da onaj tko ima Sina može imati život, a onaj tko nema Sina neće vidjeti život—u njegovoj savršenosti?—da će onaj tko neće poslušati velikog Proroka biti odsječen iz svog naroda—odsječen od života, u Drugoj smrti?

Odgovaramo da Apostol ne vodi svoj argument u budućnost, izjavljujući da će u budućnosti pravedni postići punu savršenost života, a nepravedni također; on samo ukazuje na one koji su u sadašnjem vremenu pravedni i nepravedni. Pravedni sadašnjeg vremena su “opravdani vjerom,” i ako su vjerni uvjetima poziva, imat će udio u Prvom uskrsnuću. Nepravedni sadašnjeg vremena su neopravdani, nevjernici, i Apostol objašnjava da ne vjeruju jer im je bog ovog svijeta zasljepio umove. (2 Kor. 4:4.) Međutim, kako Sveto Pismo jasno pokazuje, posebno djelo sljedećeg doba bit će otvoriti sve slijepe oči i odčepiti sve gluhe uši, i učiniti da spoznaju o Gospodinu ispuni cijelu zemlju, s namjerom da oni koji su sada neopravdani, nepravedni, budu pravedni pred Bogom, i tako sudjeluju u uskrsnuću koje je osigurano za sve, i koje će ostvariti uskrsnuće svih osim ako se njegove milostive pripreme pojedinačno ne odbace.

Izjavivši tako svoju vjeru u budući život, uskrsnućem, Apostol izjavljuje da je njegov sadašnji život korišten u skladu s tom nadom u budući život—sa savješću koja je kontrolirala njegove misli, riječi i djela u odnosu prema Bogu i ljudima.

Možemo li se čuditi da je Feliks, iako izopačen, sam osjećao nevoljkost da tako plemenitog zatvorenika preda smrti, čak i da ugoditi laskavom odvjetniku i utjecajnom glavnom svećeniku, čiju bi naklonost nesumnjivo radije zadržao? Zapis nas dodatno navodi na zaključak da je Feliks smatrao da u Pavlu ima dobru priliku za primanje mita za izvršenje pravde; jer je u svojoj priči Apostol pokazao da, daleko od toga da želi nanijeti štetu svojim bližnjima, donio je sa sobom iz stranih gradova velike svote novca. Feliks je tako

shvatio da zatvorenik, koji je imao liberalno obrazovanje i talent i rimsko državljanstvo, ima prijatelje ne samo u Jeruzalemu, već i u inozemstvu. Nesumnjivo je zaključio da bi oni bili prilično voljni dati mu lijep poklon kako bi oslobodili Apostola. Ovo je sugestija 26. retka.

Čini se da je Feliks bio prilično zainteresiran za svog zatvorenika i spomenuo ga je svojoj ženi, Židovki: bio je pozvan pred njih kako bi saznali više o ovom novom učenju. Njegova je znatiželja očito ubrzo bila više nego zadovoljena, jer je Apostol nastavio sa svojom temom, pokazujući Božji plan, pravednost Zakona, nesposobnost palog čovjeka da u potpunosti ispuni njegove zahtjeve, da je Isus postao Otkupitelj onih koje je Zakon osudio, i da su sada spasenje i vječni život otvoreni za sve koji će poslušati evanđelje—napustiti grijeh i vjerom se uhvatiti za Otkupitelja. Apostol je nastavio pokazivati da je pravednost razuman zahtjev božanskog Zakona, i da prihvaćanje Božje milosti u Kristu vodi do samosvladavanja i suprotstavljanja prirodnim sklonostima, te da dolazi dan suda, u kojem će sva odstupanja od pravednosti biti nagrađena udarcima proporcionalnim znanju. Upravitelj je zadržao; njegov vlastiti zli život i razvratan put stajali su pred njegovim mentalnim pogledom, i shvatio je da će, prema predstavljenim standardima, u budućnosti morati podnijeti mnoge udarce. Njegova žena, Drusila, zapravo je bila žena kralja Aziza; ali njezina savjest, očito više otvrdnuta od njegove, čini se da nije bila nimalo uznemirena. Feliks je predložio da će u prikladnijem trenutku čuti više o evanđelju; ali sumnjamo da je ikada tražio daljnja objašnjenja—već je imao dovoljno, više nego što je bio spreman poslušati. Njegov postupak je prečesto oponašan od tada. Mnogi koji drhte dok razmišljaju o svojim grijesima, nadaju se da će im doći prikladnije vrijeme za prestanak; ali prikladno vrijeme za napuštanje grijeha—kada grijeh u kojem uživamo u našim udovima neće imati prigovora na izbacivanje—nikada neće doći. Onaj tko želi postati sljedbenik Gospodina Isusa, mora hrabro prihvatiti Krista, božansku moć za razbijanje okova svog ropstva grijehu—mora prvo voljeti slobodu kojom nas samo Krist može osloboditi. Oni koji nemaju tu žudnju ostat će robovi grijeha sve dok ne svane slavno Milenijsko jutro, sve dok se ne dovrši izbor Crkve “pobjednika”—do svitanja Milenijskog jutra, kada će pobjednici, s Kristom na čelu, razbiti sve okove grijeha i osloboditi sve zatvorenike, i zapovjediti svima da se pokoravaju zakonima Kraljevstva Božjeg, nanoseći kazne proporcionalne njihovoj sadašnjoj voljnosti u grijehu, s ciljem njihovog oporavka i za obnovu svega što je izgubljeno u Adamu i otkupljeno dragocjenom krvlju.

Dobra lekcija može se naučiti iz Apostolove metode predstavljanja istine Feliksu. Nije napao upravitelj

karakter, niti ga grdio zbog njegovih grijeha. Učinio je bolje od toga. Ignorirajući pojedinca u potpunosti, podigao je zrcalo savršenog zakona ljubavi, slobode i pravедnosti pred upraviteljem, i pustio ga da sam vidi koliko daleko zaostaje za savršenim standardom koji jedino Bog može odobriti. Kad bi sva Božja djeca mogla naučiti tako prekoravati grijeh—puštajući da svjetlo istine i potvrda iste u njihovom vlastitom ponašanju zasjaje—njihove riječi, a ne manje i njihovo ponašanje, bili bi poslanice Božje milosti i njegovih milostivih aranžmana, kako za nagrađivanje onih koji ga traže, tako i za kažnjavanje i ispravljanje onih koji to zahtijevaju!

Hrabrost Apostola u iznošenju istine pred onim tko je u velikoj mjeri imao veze s odlukom o njegovom vlastitom slučaju je izvanredna i pohvalna. To je u potpunom skladu s izjavom našeg Ključnog teksta. Oni koji su na Gospodinovoj strani, i koji, stoga, imaju Gospodina na svojoj strani, u svim životnim stvarima, ne trebaju se bojati zla. Odsutnost straha, međutim, ne bi trebala u nama, kao ni u Apostolu, dovesti do hvalisanja ili neuljudnog ponašanja ili jezika. Božansko pravilo je, kako je Apostol izrazio, da trebamo govoriti istinu u ljubavi.—Efežanima 4:15.

Još jedna lekcija koju su nas naučila Apostolova iskustva, da, sva Gospodinova znamenita djeca, od Učitelja pa nadalje, jest da im napadi klevete, ogovaranja itd. ne mogu nanijeti trajnu štetu. Pogledajte Kapetana našeg spasenja, protiv kojeg su sve vrste zla bile izrečene i učinjene lažno, čak do te

mjere da su ga nazivali knezom đavola i razapeli ga kao bogohulnika. Kako ti napadi velikog Protivnika, kroz njegovu zavedenu djecu neposlušnosti, sada služe da Gospodinov karakter i ponašanje učine transparentnijim i sjajnijim! Tako je i s iskustvima Apostola Pavla—sva ona danas veličanstveno odražavaju njegov karakter. Bunyanov “Put Kršćanina” daje scenu koja ilustrira ovu značajku naše lekcije i ohrabruje sve nas da zanemarimo klevete i zle govore sadašnjeg vremena, ako možemo neprestano shvaćati božansku naklonost i blagoslov s nama i na našim naporima da služimo Gospodinu. Dajemo izvadak iz Bunyanovih spisa kako slijedi:—

“Tada su pastiri odveli putnike na drugo mjesto, zvano Planina Nevinosti, i tamo su vidjeli čovjeka odjevenog u bijelo, a dvojica ljudi, Predrasuda i Zla volja, neprestano su bacali prljavštinu na njega. Sada, gle, prljavština, što god da su bacili na njega, za kratko vrijeme bi otpala, i njegova bi odjeća izgledala čisto kao da nikakva prljavština nije bila bačena na nju. Tada su putnici rekli: ‘Što to znači?’ Pastiri su odgovorili: ‘Ovaj čovjek se zove Pobožan čovjek, a ova odjeća pokazuje nevinost njegova života. Sada, oni koji bacaju prljavštinu na njega su oni koji mrze njegova dobra djela; ali, kao što vidite, prljavština se neće zaljepiti za njegovu odjeću; tako će biti s onim koji živi nevino u svijetu. Tko god da su oni koji bi htjeli takve ljude učiniti prljavima, rade uzalud; jer će Bog, nakon što prođe malo vremena, učiniti da njihova nevinost zasja kao svjetlost, a njihova pravédnost kao podne.’”

„ZAMALO SI ME UVJERIO.”

— DJELA 26:19-29. – 24. SVIBNJA. —

„Stoga, uz pomoć Božju, ostajem do danas.”

PAVAO je ostao zatvorenik u Cezareji dvije godine – do opoziva Feliksa u Rim. Prema povijesti, potonji je dao mnogo razloga za pritužbe zloupotrebom svoje funkcije, a kako bi umirio Židove i izbjegao daljnje neprijateljstvo, ostavio je Pavla zatvorenikom, umjesto da mu prizna pravdu i slobodu jer nije počinio nikakav zločin. Nemoguće je s ove udaljenosti točno pretpostaviti što je mogao biti Gospodinov cilj dopuštajući svom vjernom predstavniku da bude tako izoliran i lišen privilegija službe. S jedne strane, to je moglo biti da Apostolu pruži odmor, tišinu i priliku za daljnje proučavanje istine. S druge strane, to je moglo biti da ga nauči lekciji strpljenja, pokornosti i povjerenja u Boga; – da njegove službe nisu neophodne; da, iako ga Gospodin nije napustio i na kraju će ga osloboditi, on nije neophodan za božanski plan. To su važne lekcije koje svi Božji ljudi trebaju naučiti, a posebno svi koji su na bilo koji istaknuti način povezani s njegovom službom.

S druge strane, moguće je da je Gospodin imao posao za Apostola u Cezareji, gdje je možda imao kontakt s časnicima garnizona – i gdje su oni imali priliku promatrati čovjeka i cijeniti Božju moć da ga podrži u njegovim nevoljama. Možemo biti sigurni da je Apostol pustio svoje svjetlo da svijetli u svakoj prikladnoj prilici, i možemo biti sigurni također da njegov trud nije bio „uzaludan u Gospodinu,” što god to bilo, i kako god to bilo prihvaćeno ili korisno u interesu drugih. Ako čak nije imao priliku služiti drugima, i djelo milosti bilo je ostvareno u njegovom vlastitom srcu, nije bilo uzaludno, i vjera nam zapovijeda da prihvatimo stvar bez sumnje u pogledu mudrosti tog aranžmana.

Festus, nasljednik Feliksa kao rimski upravitelj, bio je potpuno drugačijeg karaktera od svog prethodnika. Apostol ga naziva „plemeniti Festus,” a povijest potvrđuje taj naziv. Židovski vladari, iskoristivši činjenicu da bi novi upravitelj prirodno želio ostaviti povoljan dojam u pogledu brzog

postupanja sa zatvorenicima optuženima za pobunu, nered, nelojalnost itd., brzo su skrenuli pažnju Festusa na Pavlov slučaj. Bez sumnje, njihove optužbe bile su iste kao one iznesene pred Feliksom, uz sugestije, možda, da je Feliks bio prilično popustljiv u svojim postupcima, te da nisu sumnjali da će novi upravitelj, imenovan od strane cara kao sposobnija osoba, naprotiv, pokazati svoj temeljit karakter dovođenjem svih takvih prijestupnika pred lice pravde. Međutim, očito su shvatili da bi bilo beskorisno pokušati suđenje pred upraviteljem, jer nisu imali svjedoke bilo kakvog nedjela koje bi on mogao prepoznati kao protivno rimskom zakonu ili privilegijama rimskog građanina. Očito je njihovo objašnjenje bilo da je Apostolovo ponašanje bilo napad na njihovu religiju, na način koji rimski upravitelj, neupoznat s njihovom religijom, ne bi bio spreman cijeniti. Stoga su zatražili da se zatvoreniku sudi pred Sanhedrinom. Upravitelj je priznao svoje nepoznavanje židovske religije i nije imao prigovora na suđenje zatvoreniku pred vjerskim sudom njegovih sunarodnjaka; ali Apostol je bio Rimljanin, i budući da je tvrdio da ima rimsko državljanstvo, nije bilo dopušteno predati ga njegovim sunarodnjacima na suđenje bez njegovog pristanka. Stoga je stvar bila predočena Apostolu: je li bio voljan biti oslobođen kao rimski zatvorenik i predan svojim sunarodnjacima na suđenje, prema njihovim običajima u vjerskim pitanjima? Apostol je odmah odgovorio da se neće složiti s tim; da kao rimski građanin ima pravo na rimske privilegije, te je stoga svoj slučaj uputio na Cezarov sud u glavnom gradu. Dobro je znao neprijateljstvo svojih sunarodnjaka i da su oni koji su ga bili spremni ubiti prije dvije godine vjerojatno još uvijek nepromijenjeni u srcu. Apostolov postupak pruža dobar primjer za sve Gospodinove ljude u sličnim okolnostima. Greška je, koju čine neki dobronamjerni članovi Gospodinove obitelji, pretpostaviti da Učiteljevo učenje o nenasilju znači da ne bi trebali poduzimati nikakve napore u svoje ime. Naša je privilegija iskoristiti svako pravo koje nam daju zakoni zemlje u kojoj živimo. Prikladno je da se žalimo višim ili boljim sudovima ako možemo, kako bismo dobili pravdu koja možda nije dostupna u nižim sudovima. Ali nakon što iscrpimo sve takve pravne resurse i lijekove, Gospodinovi ljudi trebaju biti pokorni rezultatima – ne anarhisti, ne gundala, ne protivnici odluka zakona. Još jedna stvar vrijedna pažnje je da, koliko god zapisi pokazuju, Apostol nije klevetao niti vrijeđao svoj narod, Sanhedrin ili druge povezane kao svoje tužitelje i progonitelje. Pouka za Gospodinove ljude danas je da ne govore zlo ni o kome; iskoristite svako zakonsko pravo i privilegiju i priliku, i prihvatite konačne rezultate kao Božju providnost.

Festus je bio stavljen u neobičan položaj; u slanju Apostola u Rim, kao što je bio dužan učiniti u slučaju žalbe rimskog građanina, morao je nužno poslati neke optužbe, i kao pravedan čovjek želio je da optužbe budu istinite navedene. Priznajući svoje nepoznavanje židovske religije, zamolio je kralja Agripu i njegovu ženu Bereniku, koji su bili nominalni Židovi (zapravo Edomci), da čuju Apostolovo objašnjenje njegovog slučaja, kako bi ga mogao savjetovati u vezi s ozbiljnošću razlika između kršćana i Židova u doktrini.

Poziv je prihvaćen, i Apostol je započeo svoj govor pred kraljem i kraljicom te rimskim upraviteljem, i, bez sumnje, priličnom pratnjom časnika i vojnika. Ovo je bila prilika za propovijedanje Evanđelja ljudima koje Apostol inače nikada ne bi mogao očekivati dosegnuti. Čini se da je u potpunosti cijenio ovu priliku i održao je poticajan govor, a njegova tema bile su okolnosti njegovog vlastitog obraćenja – ovdje ispričane po treći put. Ne možemo sumnjati da ga je Gospodin vodio u tom pitanju, i to nudi sugestiju svim službenicima istine da ništa ne privlači brže druge nego one stvari koje su privukle nas same. Svaki službenik istine, da bi govorio srdačno i snažno, trebao bi govoriti iz uvjerenja, a to uvjerenje treba biti potkrijepljeno razumnim i čvrstim dokazima. Ništa ne bi moglo snažnije privući njegove slušatelje od činjenice da je priznao da je i sam bio progonitelj kršćana, prije nego što je savršeno vidio Gospodinov put, i da sada, vidjevši Gospodinov put, žrtvuje sve što čovjek može držati dragim u svojoj službi istine.

Činjenica da se Apostol obraćao kraljevskoj obitelji nije ga spriječila da iznese ključne značajke evanđelja, a bojimo se da su one prečesto zaboravljene od strane mnogih. (1) Pokajanje od grijeha; (2) okretanje Bogu kako bi se tražila njegova naklonost, spoznala i izvršila njegova volja; (3) činjenje dobrih djela, čime se pokazuje da je pokajanje bilo iskreno. Budući da je naš sadašnji rad uglavnom „žetva” umjesto „sjetve,” imamo manju potrebu apelirati na one koji žive u grijehu i otuđenju od Boga, i kojima je potrebna reforma života; ali kad god imamo priliku predstaviti Gospodinovu poruku nekome za koga imamo razloga vjerovati da ne živi u skladu sa zahtjevima evanđelja u tim aspektima, trebali bismo biti pažljivi, kao što je bio Apostol, da ne ostavimo prostora za nesporazum – nema prostora za mišljenje da je evanđelje Kristovo suglasno s nečistoćom, prljavštinom srca ili života, grijehom, sebičnošću ili zlim djelima.

Ovdje smo obaviješteni, iako ne drugdje, da je Apostol u nekom trenutku svog iskustva propovijedao evanđelje po cijeloj zemlji Judeji – očito prije nego što je otišao u Antiohiju i uključio se u opći rad među poganima – moguće tijekom dvije godine prije svog prvog odlaska u Antiohiju. Apostol je tako pokazao svojim slušateljima da njegov rad nije bio isključivo za

Židove niti isključivo za pogane, već za oboje prema prilici. Zbog toga, izjavljuje on – jer je shvatio promjenu dispencije po kojoj Božja milost više nije bila ograničena samo na Židove – Židovi su ga posebno mrzili, uhvatili ga u Hramu i pokušali ga ubiti. Bila je to sebičnost Židova koja je učinila Apostola posebno odbojnim za njih. Oni su se protivili Isusu, ali su se posebno protivili davanju njegovog evanđelja poganima – učenju da pogani sada, u bilo kojem smislu te riječi, mogu uživati jednake privilegije sa Židovima u pogledu Božje naklonosti, itd.

U vezi s očuvanjem svog života, Apostol ne pripisuje zasluge Liziji, zapovjedniku garnizona u Jeruzalemu, već izjavljuje da je dobio pomoć od Boga, po kojem je bio podržan do trenutka svog govora. Bez sumnje, u prikladnoj prilici Apostol bi bio sasvim spreman dati Liziji punu zaslugu za brzinu u očuvanju njegovog života; ali govoreći s najvišeg stajališta svoje vlastite zahvalnosti i naše, dao je zaslugu za svoje izbjavljenje Gospodinu. U tome postoji dobra lekcija za sve Gospodinove ljude. Koliko su mnogi skloni pripisivati zasluge „sreći” ili „slučaju” ili ljudskim sredstvima, zanemarujući činjenicu da su Gospodinovi sveci posebni predmeti njegove brige, i da se anđeo Gospodnji utaboruje oko njih i izbavlja ih.

Sljedeća rečenica nagovještava da je tijekom dvije godine Apostolovog zatočeništva svjedočio, propovijedao evanđelje, i malima i velikima – takvima od vojnika ili slugu ili zapovjednika logora koji su imali sluha za to. Možemo biti sigurni da Apostol nikada nije popustio u svojim nastojanjima da služi velikom Učitelju, Kapetanu našeg spasenja, kao pravi vojnik i vjerni sluga. Tako bismo i mi trebali nastaviti služiti, čak i kada nam se čini da su nam uskraćene najpovoljnije prilike. „Ne znaš što će uspjeti, ovo ili ono.” – Propovjednik 11:6.

Trebali bismo primijetiti što je Apostol posebno svjedočio i smatrati to tragom za naše najpovoljnije svjedočanstvo u interesu iste stvari. Bez sumnje je iznosio temu iz različitih stajališta u različitim vremenima; ali suština, bit njegove poruke u svim prilikama bila je smrt i uskrsnuće Krista, kao onoga u kojem su ispunjeni tipovi židovskog Zakona i izjave proroka. Nije se zaustavio na proglašavanju smrti i uskrsnuća, već je ukazao na krajnje legitimne rezultate toga – da su oni značili da će na kraju prava svjetlost zasjati svim Židovima i također poganima – „Ovo je prava svjetlost koja osvjetljava svakog čovjeka koji dolazi na svijet.” Uzalud je pokušavati propovijedati bilo koje drugo evanđelje – nijedno drugo neće biti smatrano prihvatljivim od onoga kome želimo služiti. Suprotno tome, danas nalazimo neke koji propovijedaju dolazeći blagoslov novog doba i njegovu svjetlost i naklonosti čovječanstvu, ali poriču biblijski temelj za takve nade – Kristovu smrt kao našu

otkupninu i njegovo uskrsnuće, da bi mogao biti naš Pomoćnik i Oslobođitelj. Drugi također iznose stvar iz drugačijeg stajališta, tvrdeći da se Božja naklonost i blagoslov oprosta kroz Krista protežu čak i na pogane – ali bez svjetla; da će biti spašeni u svojoj tami i poganstvu. Neka svi koji bi na kraju čuli Učiteljeve riječi, „Dobro učinjeno, dobri i vjerni slugo,” budu pažljivi da propovijedaju isto evanđelje koje je Apostol objavio; tj. ono koje se temelji na otkupnoj žrtvi Krista, potvrđenoj njegovim uskrsnućem, zbog čega će Gospodin biti (tijekom Milenijskog doba) prava svjetlost koja će osvijetliti svakog čovjeka, svakog člana naše rase, i donijeti svakome ne samo blagoslove prilike već i testove i proporcionalnu odgovornost.

Kralj Agripa je očito bio prilično informiran o učenju Zakona i Proroka, jer se Apostol pozvao na njega kao na osobu koja može potvrditi njegova izlaganja u vezi sa Zakonom i Prorocima; ali Festus, poganin, koji nije imao znanja o židovskim nadama i obećanjima, bio je zapanjen kad je čuo Apostolovu liniju argumentacije – bez sumnje mnogo opširniju nego što je prikazano u zapisu. Prekidajući Apostola govoreći glasnije od njega, Festus je povikao: „Pavle, izvan sebe si! Mnogo učenja te učinilo ludim!” – tvoja glava je okrenuta; slikaš maštovite slike kad nam govoriš o velikom Bogu, našem Stvoritelju, i da se brine za nas, svoja stvorenja, i da je osigurao naše otkupljenje kroz žrtvu svog Sina, i da ga je podigao iz mrtvih, i da će na kraju poslati blagoslov svakom članu naše rase. Sigurno je to tvoja vlastita mašta! To je prekrasna slika, zapanjujuća za mene koji, kao poganin, nikada nisam čuo tako povezano izlaganje o bilo kojem od božanstava o kojima sam čuo na tisuće.

Istina je čudnija od fikcije, i nije čudo da neki danas, poput Festusa nekada, teško vjeruju u dobrotu i divnu providnost koju je naš nebeski Otac učinio za svoja stvorenja. Danas, ako neki od naših svjetovnih prijatelja primijete naš entuzijizam za Gospodina, njegovu braću i njegovu istinu, sve to izgleda vrlo različito od bilo kakvih religioznih sentimentata ili razmišljanja, nada ili ambicija koje su oni imali, i skloni su reći i za nas da su nam glave malo okrenute. Ne smatraju čudnim ako ljudi postanu entuzijastični oko politike ili zarađivanja novca, jer je takav entuzijizam uobičajen među ljudima; svi su više ili manje uzbuđeni i zainteresirani za zarađivanje novca i politiku. Ali kad je riječ o religiji, kažu sebi, nitko ne zna ništa o toj stvari; sve je to čista spekulacija, i ti ljudi moraju biti ludi kad misle da je njihova religija opipljiva, vrijedna samoodricanja i podnošenja progonstava. Priznajemo da nijedna zemaljska romansa nikada nije bila jednaka ovoj božanskoj pripremi za čovjekovo spasenje: – pad; nesreća smrti i bolesti, mentalne, fizičke i moralne; slanje Božjeg vlastitog sina; njegovo prinošenje sebe kao žrtve za grijeh za

nas; njegovo uskrsnuće i uzašašće u slavu, čast i moć; okupljanje malog stada da bude njegova Nevjesta i sunasljednik u Kraljevstvu; i, uskoro, uspostava Kraljevstva za blagoslov i prosvjetljenje svih obitelji na zemlji. Nijedan roman, nijedna ljudska izmišljotina, nikada ne bi mogla biti jednaka ovoj. To je Gospodinovo djelo, i čudesno je u našim očima. Ne možemo se čuditi ako oni koji gledaju izvana – koji ne vide snagu i ljepotu i dosljednost i harmoniju iznutra – smatraju da smo mi koji vidimo stvari iz pravog stajališta previše oduševljeni. Oni ne mogu razumjeti činjenicu da rado prihvaćamo privilegij samoodricanja, kako bismo time posvjedočili svoju ljubav i odanost Gospodinu i bili smatrani dostojnima udjela s njim kao članovi njegove Crkve, njegove Nevjeste.

Doći će vrijeme, i nije daleko, kada će se mnogi koji su sada visoko cijenjeni među ljudima zbog svoje mudrosti pokazati kao budale, a mnogi koji su sada smatrani budalama radi Krista i radi evanđelja, pokazat će se kao istinski mudri u odabiru nebeskih stvari i u spremnosti da se odreknu zemaljskih stvari radi postizanja nebeskih, jer je nemoguće služiti Bogu i Mamonu.

Apostolov odgovor Festusu nije bio laskanje, već kršćanska uljudnost. Festus je bio plemenit čovjek, i nije neprikladno govoriti istinu razumnim jezikom i dati zasluženi kompliment. „Nisam lud, plemeniti Festuse, već govorim riječi istine i razboritosti.” Dakle, kada odgovaramo svijetu, sjetimo se razlike u stajalištu, i da je naša privilegija vidjeti duboke stvari Božje rezultat toga što smo prihvaćeni od njega kroz posvećenje i poslušnost, primajući duh Pomazanika, po kojem možemo spoznati stvari koje su nam slobodno dane od Boga.

Apostol se obratio kralju za potvrdu stvari koje je izjavio, očito dobro uvjeren da je proglašenje evanđelja

izazvalo toliko uzbuđenja među Židovima da je kralj o tome čuo više puta. Stvar nije bila učinjena u kutu; bila je to javna stvar općeg znanja, i da je Festus živio u zemlji, ne bi dovodio u pitanje činjenice.

Apostol se obratio Agripi na vrlo ozbiljan i dostojanstven način. „Kralju Agripa, vjeruješ li prorocima? Znam da vjeruješ.” Nagovještaj je da je Apostol u ovom govoru iznio ispunjenje proročanstava tako potpuno, tako eksplicitno, da svatko tko vjeruje da su nadahnuti ne bi mogao sumnjati da je Isus Mesija. To je dovelo do poznatih Agripinih riječi: „Zamalo si me uvjerio da postanem kršćanin.”

Revizori Novog zavjeta očito su smatrali da je ovaj jezik ironičan, ali nama se ne čini tako. Apostolov odgovor čini se da proturječi toj misli: „Želio bih da ne budeš samo skoro, nego potpuno kao ja – osim ovih okova.” Pretpostavlja se na razumnim osnovama da, iako Agripa nije postao kršćanin, ovo znanje o načelima kršćanstva ostalo je s njim i utjecalo na njega tijekom ostatka njegova života. Povijest nam govori da je u kasnijim progonima koji su nastali u vezi s nevoljama koje su zadesile židovski narod Agripa primio i ljubazno postupao s kršćanima koji su mu pobjegli tražeći zaštitu.

Koliko je mnogo onih u kršćanskim zemljama koji su čuli evanđeosku poruku više ili manje jasno, i bili su „skoro uvjereni” da prihvate Božju milost, ali su zanemarili prilike za djelovanje i izgubili cijenjenje privilegija. Ovi, poput Agripe, imat će relativno malu predodžbu o čudesnim stvarima koje su bili tako blizu da shvate, a ipak su ih propustili. Kada izađu iz groba i uživaju velike privilegije Milenijskog Kraljevstva, zadiviti će ih saznanje o velikim prilikama koje su imali da postanu članovi malog stada, Gospodinovi suradnici na prijestolju.

